

Sygn. akt III KK 301/21

POSTANOWIENIE

Dnia 6 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),
po rozpoznaniu w dniu 6 października 2021 r.,
sprawy **W. K.**
skazanego z art. 200 a § 2 k.k. i in.
z powodu kasacji obrońcy
od wyroku Sądu Okręgowego w B.
z dnia 20 kwietnia 2021 r., sygn. akt IV Ka (...),
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w B.
z dnia 18 lutego 2020 r., sygn. akt IV K (...),

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w B., wyrokiem z 18 lutego 2020 r., skazał W. K. za cztery przestępstwa przeciwko wolności seksualnej i obyczajności (art. 200a § 2 k.k., art. 200 § 3 k.k., art. 200 § 1 k.k. i art. 202 § 4a k.k.), wymierzył mu karę łączną 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę łączną roku i 8 miesięcy ograniczenia wolności oraz orzekł wobec niego dwa odpowiednie środki karne. Sąd Okręgowy w B. – po rozpoznaniu apelacji obrońcy i prokuratora - w dniu 20 kwietnia 2021 r. utrzymał w mocy pierwszoinstancyjny wyrok.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego złożył obrońca, podnosząc dwa zarzuty rażącego i mającego istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenia prawa procesowego, to jest art. 452 § 2 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. i art. 193 § 1 k.p.k. przez nieprzeprowadzenie nowej opinii biegłych z zakresu psychologii i psychiatrii oraz art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. przez nierzetelne rozpoznanie zarzutu apelacyjnego. W konsekwencji zażądał wydania orzeczenia kasatoryjnego.

Prokurator Rejonowy w B. wniósł w pisemnej odpowiedzi na kasację o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Sporządzony przez obrońcę nadzwyczajny środek zaskarżenia nie do końca odpowiadał standardom wynikającym z przepisów statuujących fundamentalne zasady wnoszenia kasacji (art. 519 k.p.k. i art. 523 § 1 k.p.k.), albowiem skarżący pod pozorem zgłaszania uchybień niedostatecznej kontroli instancyjnej w gruncie rzeczy podniósł w nim niedozwolony na tym etapie postępowania zarzut, o którym mowa w art. 438 pkt 3 k.p.k. Świadectwem tego było przeniesienie na grunt kasacji własnego poglądu odnośnie oceny materiału dowodowego, wyartykułowanego wcześniej w sposób tożsamy w apelacji, a – co trzeba z całą mocą podkreślić - Sąd odwoławczy, który zaaprobował w całości ustalenia Sądu *meriti*, odniósł się do wszystkich zarzutów zwykłego środka odwoławczego i uczynił to w sposób wszechstronny oraz wyczerpujący. Sama zbieżność wskazanych uchybień nie stanowiłaby rzecz jasna wystarczającej podstawy dyskwalifikującej kasację, gdyby tylko skarżący potrafił wykazać, że Sąd odwoławczy zaniechał rozważenia zarzutów podniesionych w apelacji. Taka sytuacja nie miała jednak miejsca: Sąd Okręgowy w B. wywiązał się wręcz w sposób wzorcowy z ciążących na nim powinności, o których mowa w art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Żadna z tez sformułowanych w środku odwoławczym nie uszła jego uwagi, każda doczekała się krytycznego i przekonywającego komentarza. W szczególnie wnikliwy sposób Sąd *ad quem* odniósł się do twierdzeń obrońcy o niemożności oparcia ustaleń faktycznych o przeprowadzone opinie biegłych. Sąd ten wykazał, że forsowana przez obronę wersja, że wizerunek osoby na nagraniu nie należy do

pokrzywdzonej, zasługiwała na zdecydowaną krytykę. Dość przypomnieć, że opinia biegłego antropologa nie wykluczyła, iż na nagraniu widnieje A. T., a ostatecznie fakt ten potwierdziła sama pokrzywdzona. Skarżący nie zdołał również podważyć przyjętych przez Sady ocen odnośnie zdrowia psychicznego sprawcy. W ramach kontroli apelacyjnej przeprowadzono uzupełniające postępowanie dowodowe, w wyniku którego kategorycznie wykluczono, aby przegroda przezroczysta mogła powodować chorobę psychiczną bądź upośledzenie umysłowe. Ustalenie w tym zakresie potwierdziło, że wobec W. K. nie mogły mieć zastosowania okoliczności wyłączające winę w postaci niepoczytalności lub ograniczonej poczytalności, o których mowa w art. 31 § 1 i 2 k.k.

W tym stanie rzeczy Sądowi Najwyższemu nie pozostawało nic innego, jak tylko oddalić kasację w trybie określonym w art. 535 § 3 k.p.k. O kosztach sądowych za postępowanie kasacyjne orzeczono po myśli art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.